

The Fabulous Brothers Dorsey

De in 1947 gemaakte film 'The Fabulous Brothers Dorsey', volledig te zien op het internet, is natuurlijk een zwak afgietsel over het leven van twee geweldige muzikanten, die in hetzelfde gezin opgroeiden, waarbij vader Dorsey, als hij niet in de kolenmijn moest werken, zijn zoons

Jimmy en Tommy Dorsey

muziekonderricht gaf. Toch geeft het begin van de film een aardig beeld van het leven in een doodgewoon mijnstadje in Pennsylvania, zo'n plattelandstadje waarvan er duizenden te vinden waren aan het begin van de twintigste eeuw. Herb Sanford schreef later de biografie van de gebroeders en die rolde in 1972 van de persen van uitgeverij Da Capo in New York. Jimmy werd geboren op 29 februari 1904 in Shenandoah, Pennsylvania, waar een jaar later, op 21 juni 1905, ook zijn broer het levenslicht zag. Zij groeiden op met het besef later wel muziek te gaan spelen, doordat hun vader leider was van de plaatselijke fanfare en omdat die trompet speelde begonnen ze beiden op dat instrument. Al jong bleek, dat zij hun Ierse achtergrond eer aan deden, door elk conflict dat zij hadden, op de vuist uit te vechten, om het later ook weer even snel goed te maken. De keuze van Jimmy om rietblazer te worden en Tommy overstapte naar de trombone, maakten zij, toen zij naar de populaire muziek van die tijd gingen luisteren; uiteraard dansmuziek, maar ook platen van de Original Dixieland Jazz Band 'O.D.J.B.' en andere - eerste - dixieland groepen zullen er bij gehoord hebben. Begin jaren twintig speelden ze bij verschillende orkesten: Nat Shikret, Rudy Valee en Vincent Lopez, totdat zij zich uiteindelijk aansloten bij de bekende California Ramblers, waar op dat moment de crème de la crème van de jazzwereld onderdak vond. Uiteindelijk kwamen ze bij het orkest van Jean Goldkette, waar ze kennis maakten met Bix Beiderbecke en Adrian Rollini, waarna de overstap naar het orkest van Paul Whiteman een kwestie van tijd was. Paul Whiteman (Pops) speelde een hoofdrol in de Amerikaanse amusementswereld en werd - misschien wel ten onrechte - de 'King Of Jazz' genoemd, n.a.v. de kleurenfilm die in 1929 uitgebracht werd. De Dorseys werden een wezenlijk onderdeel van het grote orkest en Pops maakte dankbaar gebruik van de muzikale kwaliteiten van de gebroeders om het orkest, na het vertrek van enkele musici en arrangeurs, tot grote hoogte op te stuwen. Toch hadden ze, aan het eind van de jaren twintig, voldoende zelfvertrouwen opgebouwd om - onder eigen naam - grammofoonplaten op te nemen en gebruik makend van de opkomende filmindustrie, hun kunstjes op het witte doek te vertonen. Wij zien ze in de film 'High Hat' van Paramount Pictures uit 1929. Uitgebracht op video, maar ongetwijfeld ook op dvd beschikbaar Jazoo/514-The Dorsey Brothers; zij spelen 'Get out and get under the Moon'. In de periode van 1931 tot 1934 horen we The Dorsey Brothers Orchestra op de plaat met de Boswell Sisters; drie getalenteerde zusters uit New Orleans, Connee, Martha en Helvetia (Vet), die met close harmony singing hoge ogen gooiden. Een aantal tophitjes van die tijd werd door de zusters op de plaat gezet, voortreffelijk begeleid door het kundige Dorsey Brothers Orkest.

Het Seger Ellis Orchestra met de twee broers Dorsey

The Dorsey Brothers Orchestra

In de film 'The Fabulous Dorseys' uit 1947, wordt bijzonder goed uitgemeten, dat de persoonlijke tegenstellingen en hun botsende karakters lang samenwerken onmogelijk maakten. Inmiddels had Jimmy zich ontwikkeld als een ware meester op de altsax en op de - in die tijd - snel ontwikkelende muziekinstrumenten. In de muziekinstrumenten kunnen we - ook nu nog - zijn verrichtingen zien en horen; maar ook op de klarinet behoorde hij tot de grootmeesters. De grammofoonplaten die hij gemaakt had en die hij nog zou maken bewezen, dat hij tot de top van geniale instrumentalisten van die tijd behoorde. Tommy had zich gespecialiseerd in de meer lyrische kant van het instrument en de bijnaam 'Sentimental Gentleman of Swing', was op zijn lijf geschreven. Hun eerste swingband had in de bezetting een aantal klinkende namen: trombonist Glenn Miller, trompettist Max Kaminski en drummer Ray McKinley, om er maar even een paar te noemen. Later kwamen zangers Kay Weber en de broer van Bing, Bob Crosby, als vocalisten bij het orkest (Zie het artikel in Hot News nr. 2, april 2015). Jimmy werd leider van de sax sector en Tommy stond voor het orkest als dirigent. Het bleek, dat het een instant succes was, muzikaal klopte het allemaal perfect en de organisatie van het O'Keefe Agentschap zorgde voor voldoende werk, maar de samenwerking tussen de broers kreeg vaak veel dompers te verwerken, doordat de meningsverschillen over muzikale opvattingen vaak - tijdens de uitvoeringen - uitgevochten werden; het kon er stevig aan toe gaan. In zijn boek 'Jazzband' vertelt Max Kamin-

Links vooraan Bob Crosby

ski over de woede- uitbarstingen en knokpartijen, waarbij de instrumenten het moesten ontgelden. De leveranciers van de instrumenten zullen er wel geen probleem mee gehad hebben. Echter, na enige tijd barstte de bom en liep Tommy schuimbekkend van woede weg en liet het orkest over aan Jimmy, hun scheiding was definitief ('It happened on Decoration Day, but later they called it Separation Day'). Jimmy ging door met het orkest en met behulp van het O'Keefe Agentschap lukte het hem om voldoende werk te krijgen bij de radio, hotels en schouwburgen om met zijn orkest op te treden. Daarentegen zat Tommy zonder orkest, hij kreeg in 1935 de gelegenheid het orkest van Joe Haynes over te nemen en begon dat, op zijn eigen manier, te dirigeren. Hij trok de jonge talentvolle arrangeur Paul Weston aan, kreeg een platencontract bij Victor en een vaste stek in het French Casino in New York. Hij was weer helemaal terug van weggeweest. In navolging van de Bob Crosby Band organiseerde hij een kleine dixieland formatie, binnen het grote orkest The Clambake Seven, waarbij vocaliste Edith Wright ging zingen; hun eerste opname werd de hit van het seizoen 'The Music Goes And Around'. Jimmy's band deed het beslist niet minder, ze kregen een contract voor de Kraft Music Hall, waarbij Bing Crosby als stersolist ging optreden. Zij wilden hun geluk in Los Angeles gaan beproeven en met vocalisten Kay Weber en Bob Eberly gooiden zij hoge ogen; te meer doordat Bing Crosby in Los Angeles woonde, werden zij een vast onderdeel van de Bing Crosby Show.

Swing is the Thing

Muzikaal gezien werd de amusementsmuziek in de tweede helft van de jaren dertig volledig gedomineerd door de grote swingbands van Benny Goodman, Duke Ellington, Count Basie en Artie Shaw. De gebroeders Dorsey, met hun orkesten, sloten daar wonderwel bij aan, met dien verstande dat al deze orkesten zich nog wel enigszins gerelateerd voelden aan de jazzmuziek. Daarnaast vond je natuurlijk wel ontelbare dansformaties, die een soort commerciële dans (swing) muziek ten gehore brachten, die zuiver en alleen bedoeld was om de behoefte aan de 'edele' danskunst te bevredigen. Ontelbare vocalisten passeerden de revue met meer of minder succes. Jimmy Dorsey had het geluk om regelmatig met Bing Crosby op te trekken, maar Kay Weber en Bob Eberly behoorden tot de vaste vocalisten. Tommy kreeg een contract met de Raleigh/Cool (sigarettenmerk) Radio Show, had Edith Wright als vocaliste en gooide zo hoge ogen. Toch werd de hunkering naar de oude jazzstijlen bij groepen muzikanten, die het spelen in grote orkesten beu waren, aan het eind van de jaren dertig duidelijk en ook het

Gitarist Eddie Condon

publiek kon dat weer waarderen. Er vormden zich kleine combo's, rond de eigenaar van de Commodore Music Shop, Milt Gabler en gitarist Eddie Condon, die in clubs gingen optreden en weer dixieland stijl platen op de markt brachten. Tommy Dorsey speelde met zijn Clambake Seven, met tenorist Bud Freeman en Dave Tough. Trompettist Max Kaminski speelde in New York (East Coast), waar later Bud Freeman zijn Summa Cum Laude Orkest zou beginnen met Pee Wee Russell en Eddie Condon in de kroeg van Nick Rongetti. Tommy Dorsey was met zijn orkest een grote trekpleister van het Amerikaanse uitgaansleven en als er wat nieuws te horen

De nog onbekende Frank Sinatra 'I'll never smile Again'

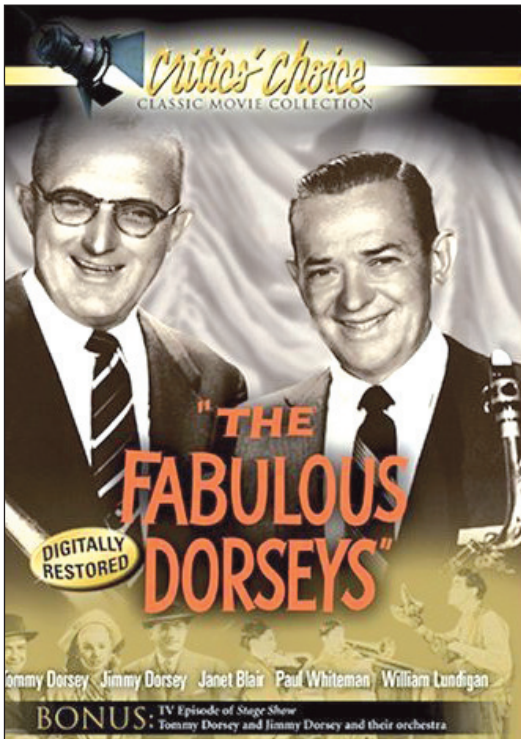
Klopte allemaal prima. Veel is er gespeculeerd over de manier waarom de samenwerking tussen Frank Sinatra en Tommy Dorsey is gestopt. Bepaalde kringen beweerden dat zijn contract met het Dorsey orkest zijn verdere succes in de weg stond en dat er zelfs bedreigingen aan te pas zijn gekomen, maar dat laten we maar in het midden. Zestien van zijn bekendste opnamen, met Tommy Dorsey, zijn uitgebracht door RCA-Victor/dubbel elpee/43586 en ongetwijfeld zijn ze ook op cd te verkrijgen. Jimmy Dorsey kreeg in het begin van de jaren veertig wat tegenslagen te verwerken en moest zijn orkest ontbinden, maar toch was hij snel weer op de been om door te gaan en een jaar later startte hij met een nieuw orkest. Helaas, de Tweede Wereldoorlog was na 7 december 1941 ook voor de Verenigde Staten een feit geworden en dat ging het dagelijkse leven bepalen. Veel orkesten moesten stoppen wegens personeelsgebrek, waarvan sommigen de gelegenheid kregen om in uniform toch nog hun muzikanten vak uit te oefenen, o.a. The Army Air Force Band van Glenn Miller, de zo ongelukkig om het leven gekomen orkestleider, die waarschijnlijk door eigen vuur is verongelukt. De beide Dorsey broers bleven de oorlogsjaren met hun orkesten doorspelen en konden na 1945 de rol van top amusementsorkesten weer opnemen.

The Fabulous Dorseys

In 1947 werd de prestigieuze Hollywood Film 'The Fabulous Dorseys' geschoten, een prestige object, daar de broers officieel nog niet 'on speaking terms' waren, maar kennelijk was hun ruzie wel bijgelegd, want in het spel tijdens de film, is, behoudens de noodzakelijke knokpartijen, er niets meer van te zien en ook daarna leek het erop dat de vrede gesloten was. De film is op het internet in zijn volle glorie te bekijken en voor muzikkliefhebbers van de swingmuziek een 'must'. (zie blz. 21) Kon Tommy Dorsey met zijn Clambake Seven regelmatig het populaire dixieland repertoire spelen, Jimmy kreeg een contract met Columbia Records om hetzelfde te doen en in de periode 1949-1952 kwamen tientallen schellak platen (78 rpm) - uitgebracht onder zijn naam als Jimmy Dorsey And His Original 'Dorseyland' Jazz Band - van de persen rollen. Naast hem vinden we o.a. Charley Teagarden (broer van Jack) trompet, Cutty Cutshall

was, dan was hij er als de kippen bij. Eind jaren dertig hoorde hij een demo opname van een onbekende zanger, Frank Sinatra: 'I'll never smile Again'. Frankie kreeg een platencontract. De komende twee en een half jaar zou de combinatie met 'Blue Eyes' de top van de Amerikaanse showbizz worden. Het grootste succes werd de song 'Marie', die hij op 17 oktober 1940 opnam, daarnaast zouden er nog enkele tientallen opnamen met veel succes volgen. Ook maakte hij gecombineerde opnamen met de vocal group van het Dorsey Orkest 'The Pied Pipers', die o.l.v. de geweldige zangeres Jo Stafford stond. Jo Stafford, die in de jaren vijftig de solohit 'Thank you for calling' zou maken, vertelde, dat de samenwerking tussen een zanger en de vocalisten meestal problemen gaf, maar met Frank Sinatra was het 'kat in het bakkie', het

trombone, Dick Cary piano, Ray Bauduc drums, Frans Mayes ten. sax. en er werd gezongen door Claire Hogan. De platen zijn inmiddels op lp overgezet, maar ook op cd te verkrijgen.

voor muzikliefhebbers van de swingmuziek een 'must'.

en horen met : 'Blue Suede Shoes', 'Heartbreak Hotel', 'Shake Rattle and Roll', etc., het zou voor Presley wel eens zijn doorbraak geweest kunnen zijn. Enige tijd later overleed Tommy Dorsey thuis in zijn bed, waarschijnlijk door een hartstilstand, hij werd 51 jaar. Jimmy nam de leiding van het orkest over en Jackie Gleason organiseerde – voor de televisie -een 'Tribute to Tommy', waarin alle op dat moment nog actieve jazzmusici aanwezig waren. De dood van Tommy had Jimmy enorm aangegrepen. Dokters advies: verandering van omgeving; hij werd opgenomen in een verzorgingsinstelling van Miami, maar het mocht niet baten, hij overleed zes maanden na zijn broer Tommy, op 12 juni 1957.

Op 29 januari 1948 werd er een liefdadigheids concert gehouden in Indianapolis, waaraan beide Dorsey- orkesten hun medewerking verleenden. Hoogtepunt was het nummer 'Dorsey Concerto', waarin beide broers hun partijtje speelden. De ontwikkeling van radio was voor de orkesten, de afgelopen vijftien jaar, natuurlijk een belangrijke vorm van inkomsten geweest. De Dorsey Broers waren beiden regelmatig op de radio te horen en gelukkig zijn er geluidsopnamen bewaard gebleven, die op hun beurt weer op lp zijn heruitgebracht, o.a. op Bandstand records. De opkomst van de televisie bracht een nieuwe dimensie voor de amusementsorkesten, eerst nog plaatselijk, maar toen ze later landelijk doorgeschakeld werden kon de populariteit tot hysterische taferelen leiden. Jimmy had inmiddels vrede gesloten met zijn broer en speelde in 1953 weer in het orkest, dat van Jackie Gleason – in 1956 - een televisie contract kreeg, om in de zomermaanden te spelen, als vervanger voor een variété programma. Als speciale act hadden ze Elvis Presley in dat programma geplaatst. We kunnen op het internet de capriolen van de rocker zien

Wim Keller

Onze adverteerders maken de uitgave van Hot News mogelijk

Loop er eens binnen